

[Alfred Andersen]

pengesatserne betyder, at arbejdsløsheden ikke har samme inflatoriske virkning som tidligere, og derfor er det også helt uforståeligt for menigmand, at det offentlige ikke gør mere for at fremskaffe arbejdspladser.

Så vidt jeg har fået oplyst, har der været nogle diskussioner i udvalget om offentlige arbejder om, hvad det koster mere pr. arbejder at få folk i arbejde, og der er sagt noget om, at det at få et postbud i arbejde koster 5.000 kr. mere end det, han får i understøttelse. Det er regnet ud på den måde, at man tager understøttelsessatsen og det, han får mere i løn. Så går der en del til skatten, han får mindre boligydelse osv., men det koster altså 5.000 kr. mere at få folk i arbejde end det, de får i understøttelse. Derfor fatter folk ude i landet ikke, at man kommer med et budget, som siger, at der skal bruges 10-11 mia kr. i understøttelse, i stedet for at bruge disse penge til at få noget produktivt arbejde sat i gang.

Derfor kan arbejdsløsheden som sagt ikke løse inflationsproblemet. Det, som er inflations-skabende, er kampen om fordelingen af samfundskagen.

Hvis vi skal formindske omkostningsniveauet for at forbedre erhvervslivets konkurrenceevne, så kan det gøres på mange andre måder end ved lønudsættelse. Det kan gøres ved lav rente og billige udenlandske lån osv. Det, regeringen lægger op til, er, at man helst vil have forbedret konkurrenceevnen ved løntilbageholdenhed. Vi er af den opfattelse, at det langtfra er sikkert – og det er det samme, vismændene er inde på i deres økonomiske rapport – at løntilbageholdenhed har indflydelse på omkostningerne, for løntilbageholdenhed vil i mange tilfælde betyde en omfordeling af produktionsindkomsterne til fordel for virksomhedsindtjeningen. Ikke desto mindre er det som sagt regeringens målsætning, og jeg kan måske tilføje, at det også er arbejdsgivernes målsætning, som den samledede regering åbenbart har taget parti for. Og regeringen gør det, så vidt jeg kan se, uden at den stiller nogen som helst form for betingelser.

Hvad ville være mere nærliggende i en situation som denne end at lytte til, hvad fagbevægelsen siger? Den siger: løntilbageholdenhed vil betyde kapitalophobning i virksomhederne, og derfor skal I have os med i den økonomiske transaktion; så skal

vi enten have garanti for, at kapitalen ikke ophobes, men at den bliver brugt til nye arbejdspladser, eller også skal vi sikres, at denne kapital bliver indefrosset som arbejdernes ejendomsret i form af ØD. Det er man tilsyneladende meget tilbage for. Man har tilsyneladende tabt denne kamp, socialdemokratiet i samarbejde med venstre.

Endelig er der betalingsbalanceproblemet, som kun kan løses tilfredsstillende, hvis kapitalgevinster og andre svært kontrollerbare indkomst- og formuestigninger ikke får lov til at vokse uhindret. Hvis man samtidig kan få produktionen sat i vejret, vil det klart hjælpe på vores betalingsbalanceproblem. Derfor kan man ikke bruge finans- og pengepolitikken, fordi den – som også de økonomiske vismænd er inde på – virker uheldigt. Vi så det også med momsen, der ikke alene betød tusinder af arbejdsløse, men samtidig betød, at det produktionsapparat, som skal skabe flere produkter, ikke blev fuldt udnyttet.

Midlerne, som regeringen bruger for at nå målet: en sund økonomi, er vi som sagt uenige med regeringen om. Derfor er der mange af regeringens forslag, vi vil stemme imod. Tiden tillader ikke, at jeg kommenterer dem alle, men nogle enkelte vil jeg gerne drage frem.

Vi vil stemme imod besparelser på anlægsudgifterne, fordi vi, som jeg tidligere har sagt, ikke skal løse landets krise ved at skabe flere arbejdsløse. Det meste anlægsarbejde udføres som bekendt med danske produkter, og som sagt har vi arbejdskraften, og derfor er det ikke så valutakrævende at få disse anlægsarbejder i gang. Derfor er det spørgsmålet, om ikke de fleste af de besparelser på anlægsudgifterne, man opererer med i finanslovsforslaget, er besparelser, som vil vise sig at fremkomme som udgifter på dagpengekontoen. Det samme kan vi sige om nedskæringerne på driftsbudgettet. Også her vil vi stemme imod.

Vi vil støtte udsættelsen af statsbroen Store Bælt. Men det er utilfredsstillende, at regeringen bruger udsættelsen som led i en spareplan, for i henhold til planredegørelsen for de offentlige investeringer frem til 1990 var der jo netop lagt op til, at der skulle prioriteres, og efter dette skulle en udsættelse af Storebæltsbroen have betydet en opprioritering af andre investeringsprojekter. Derfor er det